

Celostna podoba izhaja iz dialoga med **preteklostjo, sedanostjo in prihodnostjo**. Osrednji motiv je deklica, vzeta iz znane slike Matevža Langusa, *Primičeva Julija z bratom Janezom*. Lik na eni strani predstavlja kontinuiteto kulturnega spomina, po drugi pa prihodnje generacije – tiste, ki dediščino dedujejo, jo na novo razumejo in z njo živijo naprej. Pomemben simbolni element je tudi to, kar deklica drži v naročju - podobo nečesa dragocenega, živega in krhkega, kar zahteva skrb, zaščito in odgovornost. Zanj domača žival, za nas pa dediščina.

Deklica sedi na stolu arhitekta **Nika Kralja**, enega najpomembnejših slovenskih oblikovalcev 20. stoletja. Stol simbolizira preiščeno modernost, funkcionalnost in odgovornost oblikovanja prostora za človeka. S tem se motiv preteklosti dobesedno nasloni na dosežke sodobne ustvarjalnosti.

V ozadju se pojavlja **mesto Ljubljana**, ujeta v vrtinec. Ta vizualni element ponazarja nenehno gibanje, spremembe in pritiske sodobnega sveta – družbene, okoljske in tehnološke. Vrtinec ni zgolj grožnja, temveč tudi priložnost: prostor, kjer se dediščina lahko preoblikuje, ponovno ovrednoti in aktivno vključi v sodobno življenje.

Celota podobe deluje kot preiščen kontrast med stabilnostjo in gibanjem, med intimnim in kolektivnim, med dediščino kot spominom in dediščino kot živim procesom. Vizualna podoba tako ne ilustrira le teme, temveč jo interpretira in odpira prostor za razmislek, pogovor ter ustvarjalno sodelovanje vseh, ki pri projektu sodelujejo – od strokovnjakov do laične javnosti, otrok in mladih.